

РЕШЕНИЕ

№ 817

гр. София, 13.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Пепа Маринова-Тонева
Василена Дранчовска

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Василена Дранчовска Въззивно гражданско дело № 20231100500043 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е образувано по подадена в законоустановения срок въззивна жалба на ищцата Л. Ц. Г. срещу решение № 12307 от 06.11.2022 г., постановено по гр.д. № 32717/2022 г. по описа на СРС, 33 състав, с което са отхвърлени предявените срещу „К.И.И. БГ“ ЕАД отрицателни установителни иски с правно основание чл. 439 ГПК, за признаване за установено, че Л. Ц. Г. не дължи на „К.И.И. БГ“ ЕАД сумите по издаден изпълнителен лист от 24.01.2015 г. по ч. гр. дело № 7692/2014 г. по описа на СРС, 79 състав, а именно: 1092,31 лева – главница, ведно със законна лихва върху нея, считано от 12.02.2014 г. до окончателното изплащане на вземането, 491,69 лева – възнаградителна лихва за периода от 12.10.2012 г. – 01.03.2013 г., 136,18 лева – мораторна лихва за периода 02.10.2012 г. – 28.01.2014 г. и разноси по делото в размер на 134,40 лева.

Въззивницата поддържа, че с посочените в първоинстанционното решение молби на вискателя погасителната давност не е била прекъсната, тъй като към момента на подаването им изпълнителното дело е било прекратено поради перемпция и поисканите от вискателя изпълнителни способности впоследствие не са били приложени. Счита, че доколкото делото е било перемирано, всички изпълнителни действия, предприети след прекратяването му по право, са невалидни и се обезсилват по право, а давността не е спряла да тече след образуване на делото до постановяване на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по

тълк.д. № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК, тъй като тълкуването на нормата има действие от момента на влизане в сила на съответната разпоредба, а не от момента на постановяване на тълкувателното решение. Ето защо моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените искове да бъдат уважени изцяло.

Въззиваемият „К.И.И. БГ“ ЕАД счита, че въззивната жалба е неоснователна, а първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на страните, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Изключение от това правило е нарушението на императивна материалноправна норма, което може да бъде констатирано като порок от въззивната инстанция и без да е било изрично заявено като основание за обжалване, тъй като се касае за приложение на установена в публичен интерес норма, а не за диспозитивно правило. Всички останали оплаквания, свързани с неправилност на обжалваното решение, следва да бъдат изрично указани чрез посочване в какво точно се изразяват, за да може въззивният съд да извърши проверка за правилността на първоинстанционното решение до посоченото. В този смисъл са задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 1/2013 г., постановено по тълк. дело № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 1.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите на първоинстанционния съд, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите във въззивната жалба следва да се добави и следното:

Между страните не се спори, а и от приетите писмени доказателства се установява, че въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение и изпълнителен лист по гр.д. № 7692/2014 г. на СРС, 79 състав, Л. Ц. Г. дължи на „БНП П.П.Ф.“ ЕАД оспорените вземания, като последните са били прехвърлени на ответника „К.И.И. БГ“ ЕАД с валиден договор за цесия, за който длъжникът е бил уведомен. При липса на други данни за датата на връчване на заповедта за изпълнение и началото на срока за подаване на възражение срещу нея, следва да се приеме, че същата е влязла в сила най-късно на датата на издаване на изпълнителния лист – 24.01.2015 г., от когато е започнала да тече новата давност за установените парични вземания, която на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД и по изложените от първоинстанционния съд мотиви, които настоящата въззивна инстанция споделя, е 5 години.

За принудително събиране на вземанията е образувано изп. дело № 20158440401528 по описа на ЧСИ С.Я., като за периода от образуване на изпълнителното дело на 20.04.2015 г. до 25.06.2015 г. давността е спряла да тече – изпълнителното производство е образувано по време на действието на ППВС № 3/1980 г., съгласно което погасителна давност не тече докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането,

като едва с постановеното на 26.06.2015 г. Тълкувателното решение по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е възприето, че постановлението е изгубило сила и липсва основание за спиране на давността по време на изпълнителното дело. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/28.03.2023 г. по тълк. дело № 3/2020 г. по описа на ВКС, ОСГТК, погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС, т.е. новото тълкувателно решение се прилага занапред по отношение на вече образуваното изпълнително дело, като настоящият въззивен състав е длъжен да се съобрази със задължителното тълкуване на закона, дадено от върховната инстанция (арг. чл. 130, ал. 2 ЗСВ) и в този смисъл възраженията на въззивницата за липса на основание за спиране на давността през посочения период са неоснователни. Ето защо, едва от датата на постановяването на тълкувателното решение на 26.06.2015 г. е продължила да тече започналата от 24.01.2015 г. погасителна давност за установените с влязлата в сила заповед за изпълнение вземания (спряла да тече за периода 20.04.2015 г. – 25.06.2015 г.).

По делото е прието копие на образуваното срещу ищцата изп. дело № 20158440401528 по описа на ЧСИ С.Я., като от книгата по него е видно, че след образуването му на 20.04.2015 г. в продължение на две години не са предприети действия по изпълнението – извършени са единствено справки в НОИ, НАП, търговски и имотен регистър, като е изпратена и покана за доброволно изпълнение, получена от длъжника на 08.07.2015 г. Едва на 12.02.2018 г. ответникът „К.И.И. БГ“ ЕАД е подал молба за конституирането му като взыскател въз основа на договора за цесия и е направил искане за предприемане на конкретни изпълнителни действия – опис и оценка на движими вещи на длъжника, а на 05.06.2018 г. е изпълнено разпореждане на съдебния изпълнител от 15.05.2018 г. за налагане на запор върху вземания на длъжника по банкови сметки. Настоящият въззивен състав споделя мотивите на обжалваното решение, че перемпцията е без правно значение за давността и обстоятелството, че делото е било прекратено по право поради перемпция, не възпрепятства прекъсването на давността с предприемането на изпълнителни действия преди изтичане на давностния срок. В т. 10 на цитираното във въззивната жалба ТР № 2/2013, ВКС, ОСГТК, не е разгледан въпросът при какви условия и кога настъпва перемпцията, нито какви са последиците от нея по отношение на погасителната давност, като трайната съдебна практика, постановена след тълкувателното решение и обективизирана в Решение № 37 от 24.02.2021 г. по описа на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., Решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV г. о. но ВКС и др., приема, че това са два различни правни института с различни правни последици. За разлика от изтеклата погасителна давност, перемпцията не изключва правото на принудително изпълнение, поради което при предприемане на изпълнителни действия по перемирано дело (преди изтичане на погасителната давност) същите не са недопустими, тъй като съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане за

предприемане на изпълнителни действия в ново изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право, но неизпълнението на това канцеларско действие от съдебния изпълнител няма значение за прекъсването на давността.

С оглед на изложеното, следва да се приеме, че с молбата на новия взыскател от 12.02.2018 г., с която същият е поискал да бъде конституиран и да се предприемат действия по опис и публична продажба на движими вещи на длъжника, неизтеклата към този момент погасителна давност за оспорените вземания (започнала да тече на 24.01.2015 г. и спряла за периода 20.04.2015 г. – 25.06.2015 г.) е била валидно прекъсната, още повече, че, противно на доводите във въззивната жалба, поисканият от взыскателя изпълнителен способ е бил приложен – с разпореждане от 28.09.2020 г. съдебният изпълнител е насрочил опис на движими вещи в дома на Л. Г. и на 21.10.2020 г. същият е бил извършен, за което е съставен протокол. Извършването на опис на имущество на длъжника несъмнено е действие от естество да прекъсне давността, тъй като изгражда съответния изпълнителен способ и изразява активното поведение на взыскателя и съдебния изпълнител, насочено към конкретни вещи на длъжника с цел удовлетворяване на подлежащите на принудително изпълнение вземания. Прекъсването на давността настъпва от момента на поискване от страна на взыскателя да бъде приложен този способ, след като впоследствие същият е бил изпълнен – в случая, считано от 12.02.2018 г. и отново от 04.03.2020 г. (когато взыскателят с повторна молба е поискал извършване на опис на движими вещи на длъжника и след това ЧСИ е насочил изпълнението върху тях), като давността е била прекъсната и на 05.06.2018 г. с налагане на заповед върху вземания на длъжника по банкови сметки, респ. на 21.10.2020 г. с реалното извършване на описа на движими вещи в дома на ищцата.

Следователно, считано от последното прекъсване на давността на 21.10.2020 г. до приключване на устните състезания по настоящото дело пред въззивната инстанция на 24.01.2024 г. петгодишният давностен срок за оспорените вземания не е изтекъл, т.е. оспорените от ищцата вземания не са погасени по давност, поради което предявените от нея отрицателни установителни иски са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени. Като е достигнал до идентични правни изводи, СРС е постановил правилно съдебно решение, което следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора въззиваемият има право на направените по делото пред въззивната инстанция разноски в размер на 100 лв., юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 12307/06.11.2022 г., постановено по гр.д. № 32717/2022 г. по описа на СРС, 33 състав.

ОСЪЖДА Л. Ц. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „****“, да заплати на

„К.И.И. БГ“ ЕАД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*****“, Бизнес център ***** , на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **100 лв.**, юрисконсултско възнаграждение във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____